

АНТОН ДОНЕВ
ДИАМАНТЕНИЯТ ДИМ

chitanka.info

Според статистиката, през всяко шесто поколение се повтарят едни и същи качества на индивида. Статистиката никога не е лъгала, не излъга и сега. Шерлок Холмс, правнук на гениалния детектив, отново се срещаше с доктор Уатсон, правнук на някогашния военен лекар от афганистанската война. Независимо от това, че Шерлок Холмс, бащата на сегашния Шерлок, се бе занимавал с производство на синтетични колбаси, а бащата на Уатсон бе специализирал биофотография, независимо че дядовците и на двамата се бяха увличали съответно в микрокибернетика и макробиология, сега двамата приятели седяха един до друг в уютната стая и си разговаряха като че не ги разделяха няколко века от далечните им прародители. Но да предоставим, както винаги, думата на доктор Уатсон...

* * *

В камината на нашата уютна някогашна ергенска квартира на „Бейкър стрийт“, 221–Б гореше приятен синтетичен огън. През външните телеекрани се виждаше неприятната жълтеникава лондонска мъгла, която Холмс бе поръчал специално за тази вечер. Редки хеликоптери прехвърчаваха през кишата. Няколкото атомни микрослънца едвам пробиваха тъмнината тип „Л–14“.

— Така е, драги Уатсон — каза доволно моят приятел, като се обвиваше с ароматен дим от тютюн, магданоз и мащерка — последна негова рецепта. — Много често от най-заплетените мистерии лъха ужасна скука, а най-скучните случки могат да се развият в събития от междупланетен характер. Ето например историята с кривия нокът на кралския динозавър или пък, да кажем, отвлечането на сметачната машина, или пък онзи невероятен случай с човека, който открадна дванадесет бала вятър... Започват по един начин, а след това краят им е съвсем неочакван. Колко правилно е казал старикът Гъоте някога в своя том III, страница 241, трети ред от горе на долу:

„Къде го чукам, къде се пука!“...

Холмс ми подаде една магнитофонна ролка и продължи:

— Тази сутрин получих едно чудновато писмо. Пуснете го да го чуя още веднъж.

Нагласих ролката на магнитофона и оттам се зададе хрипков глас:

— Мистър Холмс, много моля да ми отделите малко от скъпоценното си време. Намирам се в голямо притеснение. Ще дойда при вас към 11.30 тази вечер. Ваш Джозеф Килиманджаро.

— Е, драги Уатсон, какво ще кажете на това?

— Нещастникът има ларингит — възкликнах аз, доволен, че мога да проявя наблюдателността си.

— Естествено, че ще има. Който се мотае толкова дълго по спътниците на Сатурн, обезателно заболява. Там знаете какво азотно течение става.

— Вие го познавате?

— О не, но забелязах как удължава паузите след запетайките. А това е характерно за постоянните поселници на Сатурновия пръстен. Но да не гадаем. Струва ми се, че нашият гост вече идва.

Действително с музикален шум един синьо-черен хеликоптер меко увисна до прозореца ни. Холмс сгъсти въздуха около камината, за да може да разположи госта на топло, след това отвори прозореца и приветливо го покани да влезе.

— Простете, че влизам по такъв необикновен начин — започна новодошлият, — но се страхувам от наблюдение.

— Моля, моля — успокой го Холмс и го тикна към камината. — Ние с моя приятел и помощник д-р Уатсон сме свикнали и на по-щурите работи.

Новодошлият беше облечен в старомоден скафандър. На кръста му висеше лазерен пистолет калибър 7,65, а кислородният му апарат бе килнат небрежно на гърба.

— Мистър Холмс. Наричам се Джозеф Килиманджаро...

— Това разбрах — прекъсна го моят гениален приятел. — Освен това се занимавате с астрохимия, идвате направо от системата на Сатурн, но сте се спирали на Венера, където сте правили разходка из парка на резервата от Нови Ню Орлеан.

— Но откъде... — зяпна новодошлият.

— Много просто. За Сатурн вече обясних на моя приятел. А затова, че сте бил на Венера и сте се разхождал из парка, виждам по един цвъцок от венерианска лястовичка на левия ревер на скафандъра ви. Такива лястовички се вдят само в този заповедник. Същият ревер

ми казва още, че приятелката ви е висока шест фута и три инча и има старомодни схващания.

— Мистър Холмс — Килиманджаро скочи на крака. — Подозирам, че вие сте чел Конан Дойл.

— Случвало се е, драги, но това няма нищо общо с моите дедуктивни методи. На същия ревер имате следи от червило. Като туря още една педя над него, получавам ръста на приятелката ви. А самото червило като факт показва, че тя е старомодна, щом като въобще още се черви, а не си сменя два пъти седмично устните в модерен цвят, както правят всички съвременни венерианки... Но да минем към дело. Разправете ни вашата интересна история...

Джозеф Килиманджаро въздъхна тежко и започна да говори.

— Всъщност нищо не мога да ви разправам.

— А това казва много нещо, прощавайте, че ви прекъснах.

— Роден съм във...

— Това вече знам от моята видеотека. Знам още, че баща ви е отпътувал за Магелановия облак и още не се е върнал, че майка ви се е самозамразила от тъга по него и че вуйчо ви се е пристрастил към пушене на люти чушки. Прощавайте, че ви прекъснах. Изложете сега последните събития.

— Завчера се прибрах, както обикновено, в лабораторията си около 8 часа сатурнианско време. Беше превалял лек метеоритен дъжд, та наоколо беше кишаво. Нещо предупредително ме сви в лявото коляно. А когато ме свива коляното, или получавам астроревматизъм, или се случва нещастие. С разтуптяно сърце влязох бързо в лабораторията си и видях...

— Какво видяхте? — надигна се Холмс.

— Нищо. Всичко беше в ред.

— Така и очаквах. Това е вече подозрително. Продължавайте и прощавайте, че ви прекъснах.

— Изтръпнал от ужас, аз обиколих лабораторията, но не открих нищо.

— Аха. Мистерията се разяснява. Кажете ми сега с кого още работите там?

— Имам два работни типа „Сингер“, един кибероаналитичен тип „Сметало“ и една портативна ултрапищеща машина тип „Континентал“.

— Ясно. Да сте забелязали някакви интимни отношения между някой от роботите и пишещата машина?

— Пази боже! Те не могат да се търпят. Държа ги в двата края на стаята, защото от близостта си те започват да ръждясват. Страхувам се, мистър Холмс, коляното не напразно ме свива. Някаква смътна опасност витае над главата ми...

Холмс стана и потри ръце:

— Всичко е ясно, мистър Килиманджаро. Идете си спокойно при вашата венерианска приятелка и утре по това време пак елате тук. Дотогава ние с моя приятел Уатсон ще можем да ви успокоим напълно.

След като гостът излезе, ние надянахме скафандрите и отлетяхме с първия астрокораб, който тръгваше от гара Падингтон направо за Сатурн...

* * *

Лабораторията на Килиманджаро бе изпълнена с някакъв синкав дим. Холмс измрънка два пъти, след това доволно се закашля.

— Така и очаквах. Нещата се изясняват. Уатсон, най-добра помощ ще ми окажете, ако стоите на едно място, за да не правите следи, и мълчите в разстояние на дванадесет часа и три минути.

Моят приятел извади портативния си микроскоп и започна да лази по пода, стените и тавана (не забравяйте, че бяхме в състояние на безтегловност!). След това, без да ми каже дума, тръгна направо към астродрома. Чак след два часа, когато бяхме отново в уютната стая на „Бейкър стрийт“ и закусахме с хапчета от пържени яйца с шунка, той избухна в своя весел смях.

— Пригответе оръжието си, Уатсон. Вечерта може да бъде разнообразна — каза Холмс и почти в същия миг синьо-черният хеликоптер се появи на прозореца. Скоро мистър Килиманджаро зае пак мястото си до камината.

— Е? — попита той прегракнало.

— Всичко е ясно, сър — каза Холмс и внезапно се изправи. — Но вие не можете да ме заблудите. Опитите за бягство са излишни, хазайката пази на вратата.

— Какво значи това? — скочи и Килиманджаро.

— Това значи „Сингер 12–А“, че вие сте убиец. Арестуван сте в името на междупланетния...

Холмс не можа да довърши. Мистър Килиманджаро, или всъщност роботът „Сингер 12–А“, изскърца жалко и се разпадна на съставните си части. Гайки и бурми се пръснаха по пода, а едно зъбчато колело се търкулна под любимото кресло на Холмс.

— Историята беше ясна от самото начало — започна обясненията си Шерлок Холмс. — Самият факт, че не се беше случило нищо, ме накара да очаквам нещо тепърва да се случи. А се оказа, че въпреки всичките ми предвиждания, това нещо вече се беше случило. В заговор с пишещата машина „Сингер 12–А“ е убил достойния мистър Джозеф Килиманджаро още миналия понеделник в десет часа и тридесет минути местно време. С помощта на наличната апаратура той го е превърнал във въглеродни кристали — този пушек, бих казал диамантен дим, който ние заварихме в лабораторията. А аз, както знаете, имам една скромна монография върху разните видове пушеци и мъгли... Роботът и машината са били в продължителна и нещастна любовна връзка. Нещастна, защото Килиманджаро в ревността си не им е давал да бъдат често заедно. Ето оттук започна да се прояснява историята. Роботите ръждясват не от омраза, а от любов един към друг. Втората брънка на веригата беше гласът на мнимия химик. Вие, драги Уатсон, ме подведохте. Това не беше никакъв ларингит, а направо скърцане на несмазаната отдавна говорително-дихателна апаратура. Но да продължим. Роботът и машината са се наговорили да избягат заедно на Меркурий. Те са смятали да приберат диамантения дим и да го използват там за валута. Преди това обаче роботът е искал да закрие следите. Затова посредством видеопластичната инсталация, монтирана под лявата му мишница, той е придобил образа на жертвата си, минал е през Венера, обадил се на приятелката на химика, за да провери дали дегизировката му е добра, а след това дойде при мен за алиби. След два дни щеше да изчезне и аз щях да гоня михаля.

— Но все пак откъде научихте толкова подробности?

— Някои открих чрез дедукция, а други ми прошепна самата пишеща машина.

— Как? Машината, че нали и тя е замесена във...

— Чувството на разочарование, Уатсон, чувството на разочарование. Първо, нейният „Сингер 12–А“ започнал твърде рядко

да си сменя машинното масло, а тя не можела да търпи миризмата на гранясало. Второ, колегата му „Сингер 12–Б“ е по-нов тип. Трето, престъплението я ужасило с късна дата... Ех, Уатсон, Уатсон, колко малко познавате жените!

Холмс се засмя пак тихо и отново потъна в мисли и тютюнев дим.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 21/1970 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.